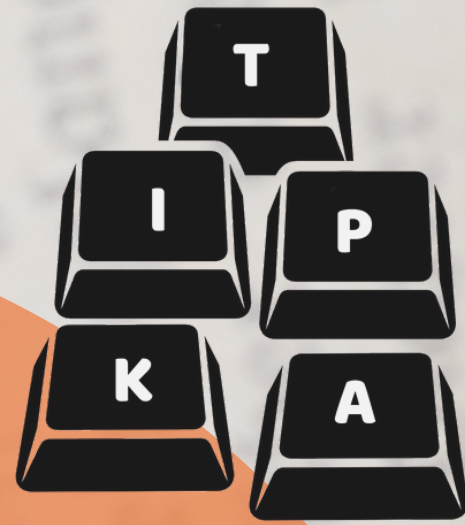

2. MJESTO NAŠE LASI ANTONELA KRUŽIĆ, MALA JELSA

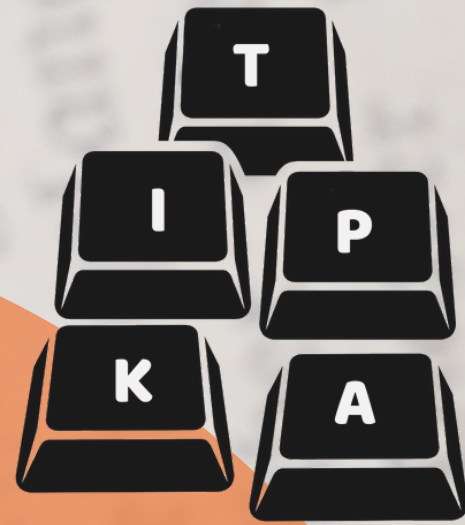
Rujan. Sunce ne prestaje sjati ljetnim zrakama. Između dužeg puta po hladu i kraćeg po svijetloj strani ulice odabirem ugodniji. Iako je asfalt prisvojio novi pokretni pokrivač, ne mogu osvijestiti zastrašujuću nelagodu koju donosi brzina izmjene godišnjih doba.

Tiho ulazim u salon i sjedam na stolac ne želeći prekinuti aktivan razgovor između frizerke i mušterije. Pričaju o blagodatima starenja. Žena u stolcu svoju je mladost proživjela u nekom drugom vremenu, pod okriljem nekih drugih stvarnosti i istina. Dok joj mali pramenovi blijedo sijede kose padaju na pod, ona pripovijeda svoje svjedočanstvo iz toplica u kojima je bila sa suprugom. „Oni koji si plate, bolje jedu“, rekla je odgovarajući na pitanje kakva je bila hrana. Namakanje kože u kloru nikada mi nije zvučalo primamljivo niti pričinjavalo zadovoljstvo, kao ni godišnji odlazak frizeru. Nelagoda koju osjećam u vratu dok mi kosu polijeva vrući mlaz vode ne izaziva ugodnu reakciju moga tijela. Često sam se gubila u njihovom razgovoru ne znajući tko je Davor, Josip ili Anđela. Usprkos tome, rečenice koje su međusobno izmjenjivale tekle su neovisno o mome prisustvu, a skretale su i put dobro poznatih tema. Alzheimer, djeca, bivši i sadašnji supružnici, kako brzo rastu, kako brzo stare.

Kada je izlazila, nije me opazila iako sam je najpristojnije pozdravila, već se povukla kao sjena u koju se pretvarala. Sjela sam u stolac na kojemu je do tada sjedila ona. Gledajući svoj odraz u ogledalu, zamijetila sam kako postaje sve mutniji ne bi li se naposljetku oblikovao u nepravilan narančasti krug užarenih obrisnih linija. U toj nejasnoj pojavi ipak raspoznajem osobine svoga lica, ali ih ne mogu povezati s osobom koja ih svakodnevno naziva svojim. Pokušavam zamisliti kako bih izgledala čovjeku koji me gleda s tamne strane zrcala, ali jedino što mogu vidjeti je velika masna mrlja. „Samo vrhove?“ priupitala me. Odgovor je bio potvrđan. Prepustila sam da moje tijelo oblikuje njegova težina, uronila u stolac i nagnula glavu unatrag. Sjetila sam se nakon mnogo odgađanja. Tebe koja bi uživala da si tog trenutka na mjestu na kojemu se sada nalazim. Zatim mislim na to kako si me posljednji put pozdravila kada je stiglo vrijeme našeg rastanka, a tvoje vrijeme tada već je daleko odmaklo. Iako nisi htjela otići, napustila si me prepuštenu samoj sebi i ciglama naslaganim jednu na drugu koje si nazivala domom. Još uvijek nepomično sjedim u frizerskome stolcu dok moje biće prelijeće od stvarnosti do sjećanja u djelićima sekunde. Mi ljudi ponašamo se kao povlaštena bića u prokletome prostoru koji nazivamo svijet. Mislimo kako svaki dan donosi nešto novo, ali baš suprotno. Svaki dan donosi nešto već proživljeno, nešto u što smo uložili trud ne bismo li zaboravili.

2. MJESTO NAŠE LASI ANTONELA KRUŽIĆ, MALA JELSA

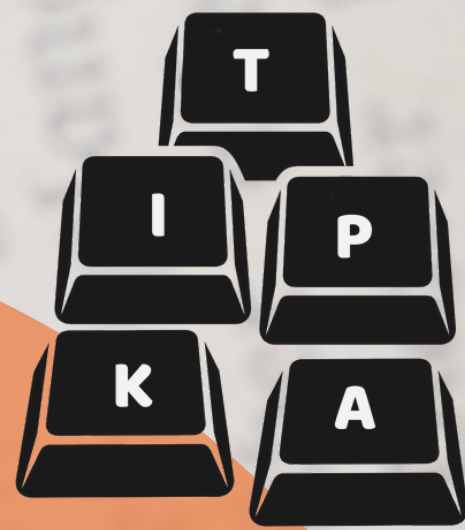

Ali danas ne mogu zaboraviti. Danas ne mogu razumjeti, zašto te čujem ako te u isto vrijeme ne vidim pred sobom? Možda se odgovor na to pitanje krije u činjenici da si zarobljena u meni. Ali ne, to nije moguć ishod, to je fikcija. To je laž. Oduvijek bježim od neobjašnjivog, transcendentnog, tvrdeći da postoji samo jedna opipljiva istina. A sada ne znam osjećam li bol u leđima zbog mokrog vrata ili zbog pomisli na tebe kako me ponovno pokrivaš i treseš poplunom ne bi li istjerala posljednje čudovište koje se skriva ispod kreveta. Podižem glavu još uvijek zatvorenih očiju i za vratom osjećam suhi ručnik. Vremenski kontinuum moga postojanja danas je očito prekinut i ponovno sam umorna petogodišnja djevojčica koja s oduševljenjem gleda u tvoje lice. Ista ona djevojčica koja je ljubomorna jer na fotografiji u hodniku grliš nju, a ne mene. Ljubomorna na fotografiju obješenu na zidu skućenog hodnika čiji mi se zidovi približavaju poput tutnjajućih kotača kamiona za čijim je volanom pijani vozač. Više ne čujem ni vlastite udisaje. Ista ta djevojčica ne može dočekati da se baci na tebe i omota svoje ruke oko tvojih širokih nogu. Dok prsti gotovo nepoznate žene prolaze mojim vlasištem, čujem kako me dozivaš: „Male, dođi.“ Sjedila si u dotrajalom smeđem naslonjaču, obgrlila me toplinom koju si stvarala i priupitala me želim li ti češljati kosu. Odgovor tebi ni u kojem slučaju nije mogao biti negativan. Moj mozak sačuvao je najljepšu sliku tebe dok te gledam kako se iz istog naslonjača izruguješ TV voditeljici i umiljato se smiješ dok vršcima prstiju prolazim kroz tvoju kratku meku kosu sa stražnje strane šarenog lica. Lica koje stoji na čvrstome vratu. Vratu koji nikada nije gledao iza, već uvijek ispred sebe. Pa te gladim po istom kratkom vratu koji se nikada nije okretao za drugima, po uspravnom vratu koji nikada nije gledao u pod, već u nebo. Vrat koji nikada nije skrivao lice pred ljudima, već samo pred bogom kojega si toliko voljela. Uistinu voljela. I ja sam ga pokušala zavoljeti, ali nisam si mogla dopustiti pasti na samo vješt mađioničarski trik. Zato svoju ljubav ne dajem njemu, nego tebi. „Gotove smo“, začujem.

Ni kada sam izašla iz čarobnoga mjesta koje je napravilo rupu na vremenskom pravcu nisam stala razmišljati o tebi. Voljela bih vjerovati kako sam osjetila istu onu ugodu koju si i ti osjećala, kako u vremenski udaljenim prostorima možemo osjetiti iste senzacije. Kako se tvoja lubanja iskopala i postavila se na mjesto moje. Na nekoliko prolaznih trenutaka tvoja kratka, kestenjasta, uvijek svježe podšišana kosa postala je moja duga, suha, bakrena. Tada sam te još jednom osjetila, možda i posljednji put. Jer moja se koža nekoliko puta promijenila od kada si mi posljednji puta tepala slatkim slogovima stišćući me čvršće, privlačeći me bliže, „Ma-le. Ma-le“, sada ponavljam u sebi.

2. MJESTO NAŠE LASI ANTONELA KRUŽIĆ, MALA JELSA

U kratkoj šetnji od salona do kuće, osjetila sam kako sam izgubila nešto što mi je godinama stajalo u prednjem džepu kaputa i smetalo me, a sada mi nedostaje. Ono što je nestalo nije nešto ni netko. Nestalo je vrijeme. Prekinuta je svaka mogućnost naših života da se ispletu i prepletu i zapetljaju jedan oko drugoga. Tvornica sjećanja zaustavila je rad u jesen, u toplu listopadnu jesen kada je Sunce odbijalo sakriti svoju prodornu svjetlost i sačuvati je za proljeće. A sada jedino što mi je od tebe ostalo jesenje su krošnje koje poprimaju boju tvojih i mojih... naših isprepletenih lasi.